

der førte Ordet paa Forſlagsſtillernes Begne, har tillagt Endringsforſlaget den Mening, at Ministeriet ikke maatte befatte ſig med det Rigsraad, ſom er blevet indſtiftet ved Forordningen af 26de Juli 1854. Jeg formener imidlertid, at det fra Ministeriet er ſaa tydeligt udtalt, at det ikke kan være nogen Hemmelighed for Nogen og allermindſt for nogen Rigsdagsmand, at Ministeriet er gaaet ud fra den Forudsætning, at det til den Fremgangsmaade, ſom det fandt fornødent for at komme til ſit Siemed, nemlig Tilveiebringelsen af en Fællesforfatning, hørte, at man maatte forhandle om denne Sag med det af Kongen indſtiftede Organ for Monarkiet, uden at Ministeriet derfor vilde indlade ſig paa nogen Dømt om dette Tilblivelſesmaade. Dette er vitterligt; men nu synes det, ſom om man vil affectere, at man Intet kjender dertil, uagtet det navnlig ogſaa i Preſſen meget udførligt er blevet omhandlet, om Ministeriet har gjort Ret eller ikke Ret i at beſtemme ſig for denne Fremgangsmaade. Deſuagtet er jeg nu opfordret til, naar jeg ikke vil have, at Sagen ſkal ſtaa uklar, paa Ministeriets Begne at vedkjende mig, ikke blot, at Ministeriet har erklæret at ville følge denne Fremgangsmaade, men at Ministeriet ikke anſeer det gjørligt at kunne bewirke det Reſultat, man onſtede, — og ſom Ministeriet ærligt vil efterſtræbe, nemlig Tilveiebringelsen af en conſtitutionel Fællesforfatning —, uden at man maatte ſøge en Forhandling med det Organ, der ogſaa repræſenterer de andre Landsdele. Det forekommer mig endelig, at naar Thinget navnlig igaar har udtalt en Tillid til Ministeriet, ſom jeg meget paaffjønner, og naar Ministeriet derhos har erklæret, at det ikke indlader ſig paa Spørgsmaalet om Rigsraadet Tilblivelſesmaade, men at det maa have Lov til at bruge den Fremgangsmaade, ſom det antager for at være den eneſte, hvorpaa Sagen kan føres til en god Ende, ſaa kan Rigsdagen ikke vilſte forſtyrre dette, men maa overlade os at følge den af os aadent antydede Wei.

Lindberg: Vi hote nu med klare Ord udtalt af den høitærede Premierminiſter, at det

var Regjeringens Henſigt at ſammenkalde det Rigsraad, ſom beſtaaer, for at forhandle med dette, uden at ſee hen til, paa hvilken Maade det er blevet til; og den høitærede Miniſter meente, at dette allerede iſorvelien var ſaa klart for Thinget, at vi 15, ſom have ſtillet Endringsforſlaget, kun kunne „affectere“ Uvidenhed derom. Jeg ſkal for mit eget Bedkommende ikke lade dette ſidde paa mig, men erklære, at det er ſaa langt fra, at vi tidligere have havt en ſaadan klar Udtaleſe om, at det ſkulde være det ſamme Rigsraad, der igjen ſkulde ſammenkalde, at den høitærede Finantſminiſter tvertimod udtrykkelig har ſagt, at naar der ſkulde ſammenkalde et Rigsraad, ſaa ſkulde det ikke være det ſamme. Det er under den ſidſte Forhandling ſaaledes udtrykt af Finantſminiſteren: „Det er af Regjeringen ved dens Sammentræden erklæret at være det Grundlag, hvorpaa den ſtiller ſig, og at det ikke er det Rigsraad, der ſtod opført med 12,000 Rd. i Finantſloven, viſer ſig nok ſom af den Omſtændighed, at her begjæres et langt større Beløb“. Der er det alſaa tidligere ſagt med rene og beſtemte Ord, at det ikke er det Rigsraad, ſom beſtod af diſſe 19 eller 20 Medlemmer, men at det er et andet Rigsraad, ſom ſkal ſammenkalde. Nu erklære imidlertid den høitærede Premierminiſter, at det er det ſamme, og alſaa mener jeg, at det ikke er Folkethinget, der kan tillægges nogen Mangel paa Klarhed; men Uklarheden er tilſtede i ſelve det høitagtede Miniſterium. Derſom Ministeriet vil, ſaaledes ſom det udtalte, ſammenkalde et forſtærket Rigsraad, ſaa maa jeg gjøre opmærksom paa, at derſom det vil gjøre det ſaaledes paa egen Haand, ſaa ſtrider det ligefrem mod § 10 i Forordningen af 26de Juli 1854; thi derefter kan der kun paa Regjeringens Begne udnævnes 20 Rigsraader. Hvis alſaa Regjeringen vil forſtærke Rigsraadet, ved ſelv at udnævne flere Medlemmer deraf, ſaa ſtaaer Regjeringen ikke længere paa Forordningen. Derſom Ministeriet, hvad der ogſaa tildeels er tilſigtet ved dette Endringsforſlag, klarligen vil viſe, at det ſlet ikke vil bryde ſig om denne Forordning, men vil ſammenkalde nogle Mænd, ſom det har Tillid til at forhandle med, og ſom